

Dengang for længe, længe siden da menneskene blev til

Vore forfædre har talt meget om jordens og menneskenes tilblivelse — dengang for længe, længe siden. De forstod ikke at gemme ord i streger således som de hvide mænd, de fortalte bare de mennesker, der levede før os; de fortalte om mange ting, og derfor er vi ikke uvidende om disse ting, som vi hørte omtale gang på gang, lige siden vi var små. Gamle kvinder spilder ikke deres ord ligegyldigt hen, og vi tror dem. I alderdommen findes ingen løgn.

Dengang for længe, længe siden, da jorden skulle blive til, styrtede den ned fra oven; jord, fjelde og sten — oppe fra himlen; således blev jorden til.

Da jorden var blevet til kom menneskene. Man fortæller, at de opstod af jorden. Småbørn kom ud af jorden; de kom frem mellem pilebuske, fulde af pileløv, og så lå de der mellem dværgbuskene med lukkede øjne og sprællede; de kunne ikke en gang kravle. Deres mad fik de af jorden.

Der fortælles nu om en mand og en kone; men hvorledes? Det er gådefuldt, — når havde de fået hinanden, når var de blevet store? Jeg ved det ikke. Men konen syr da barnedragter og vandrer ud. Hun finder småbørn, klæder dem på og bringer dem hjem. Således blev menneskene mange.

Da de nu var blevet mange, ville de have hunde. Og en mand går ud med en hundesele i hånden og giver sig til at stampe i jorden under

råbet: „Hoc — hoc, hoc!" Så sprang hundene frem af tuer, småtuer, og de rystede sig ordentligt, for de var fulde af sand. Således fik menneskene hunde.

Men menneskene formerede sig; de blev flere og flere. De kendte ikke døden dengang, for længe, længe siden, og de blev meget gamle; til sidst kunne de ikke gå, de blev blinde og måtte ligge.

De kendte heller ikke solen, de levede i mørke; dagen gryede aldrig. Kun inde i husene havde de lys; de brændte vand i lamperne. Dengang kunne vand brænde.

Men menneskene, som ikke forstod at dø, blev alt for mange, de overfyldte jorden; og så kom der en mægtig havflod. Mange druknede og menneskene blev færre. Spor af denne havflod finder vi på høje fjeldtoppe, hvor man ofte kan finde muslinger.

Da menneskene nu var blevet færre, gav to gamle kællinger sig til at tale: „Lad os blot være uden dag, når vi samtidig er uden død!" sagde den ene; hun var vist bange for døden.

„Nej," sagde den anden, „vi vil have både lys og død!" Og da den gamle kone udtalte disse ord, blev det således — lyset kom og døden.

Der fortælles, at da det første menneske døde, dækkede man liget til med sten. Men liget vendte tilbage; det forstod vist ikke rigtig at dø. Det stak hovedet frem fra briksen og ville op; men en gammel kone skubbede det tilbage:

„Vi har nok at slæbe på, og vore slæder er små!"

De var nemlig i færd med at bryde op til fangstrejse. Og så måtte den døde vende tilbage til sin stendysse.

Da menneskene nu havde fået lyset, kunne de tage på fangstrejser og behøvede ikke længer at æde af jorden. Og med døden kom solen, månen og stjernerne. For når mennesker dør, stiger de op til himlen og bliver lysende.

Således plejede vore forfædre at fortælle, og deres fortællinger gav os kundskab.